

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
มงกุฎไฟ
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าจะตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ ส่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุมนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไต่กูด เสือลายพาดกลอน ไ้อ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระต๊อง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ของไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิด
ความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของ
พนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า
นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาว
มาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี
7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี
พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด
พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย
10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513
ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม
พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะ
วันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสาร
จักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์
ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา
สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้าน
วรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่า ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กษัตริย์!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 45

ตอน มงกุฎไฟ

179

รพิินทร์ใช้ปลายมีดโบว์ดำมวงอันเดิมของเขา ซึ่งแท้ที่จริง มันก็คือมีดที่ลงอาคมไว้ ค่อย ๆ ยื่นเข้าไปใกล้ใบของมันใบหนึ่งอัน เคลื่อนร่อนอยู่ใกล้ ๆ ตัวเขา สิ่งที่เขาจะสังเกตได้ชัดก็คือ ปลายมีด ยื่นเข้าไปใกล้มันเท่าไร มันก็ยังเบนก้านผละหนึ่ห่างออกเท่านั้น เหมือนจะมีอะไรมาจุดตั้งรั้งให้ถอยหนีจนมองเห็นก้านของใบ โกงงอ ขณะที่มันเบนหนีออกไปจนสุดทางเท่าที่มันจะหนีได้เมื่อ เขายื่นปลายมีดค่อย ๆ ไล่เข้าไป

พอแตะกระทบเข้ากับใบเท่านั้น ลำต้นของว่านต้นนั้นก็ สะท้านซู่ขึ้นทั้งต้นราวกับมีมือมาจับเขย่า!

สองบ่าวนายผู้ต่างทันกันในด้านอาคมไสยเวท (เพียงใครจะเหนือกว่ากันเท่านั้น) มองตากันอีกครั้งรพิทร์พยักหน้าให้ดูอาการของต้นและไบบ่วน เหมือนจะเตือนให้บุญคำเร่งสำนึกตนว่าอย่าเอาแต่คะนองอวดดีจนเกินเลยเถิดไปนัก บุญคำทำเสียงหึ่ๆในลำคอ ท่าทางแกไม่ได้สะเทือนขวัญสยของกลัวใดๆทั้งสิ้น ปลดกระดุมกางเกงออก แอ่นฉี่รดว่านต้นนั้นหน้าตาเฉย ปากหุบหมิบ ท้องอะไรอยู่อย่างชนิดไม่มีเสียงลอดออกมา พอปัสสาวะสุด แกก็เขย่าเครื่องเราให้สะเด็ดน้ำอย่างใจเย็นแล้วเก็บเข้าที่ตามเดิม หันกลับมายิ้มอวดฟันหน้าหลอกกับเจ้านายผู้ยืนดูอยู่เจียบๆ

“ฮือม! เก่ง...”

เขาบอกตำ

“ลูกศิษย์พรานที่ชื่อรพิทร์ ไม่เก่ง เก๊าะเสียชื่อเจ้านายหมดซี...”

แกแยกเขี้ยวยิ้มอยู่ในลักษณะเดิม

“...นายยื่นคัมภีร์ให้ยู่ทั้งคน อะโรมันกระทำกะบุญคำ
ได้ก็ให้มันรู้ไป สำคัญคีนี่นายอย่าจับไขได้ป่วยขึ้นเสียก่อน
เท่านั้น”

“บุญคำไปทำทายเขาก่อนนะนี่”

“เปล่าทำ ก็แควอดของดีให้แม่นางดูเท่านั้น ว่าของไอ้คำ
ยังไม่เหยียว แล้วเก๊ะยังฉิดน้ำไกลชะด้วย บอกแล้วไงว่าไอ้คำจะ
ให้น้ำกะแม่โถมงามทั้งหลายนี้ นายเล่นเอาปลายมีดหมอไปแหย
ยั้งนั้นไม่ถูกรอก แม่โถมงามกลัวกันจนตัวสั่นไปหมดแล้ว ต้อง
ทำอย่างบุญคำนี้ เค้าถึงจะชอบใจ”

“เมื่อกันี้ว่าจะให้ช่วยอะไรนะ ยังพูดค้างไว้?”

“นายก็รู้ว่าบุญคำพูดแก้เปรี้ยวปากไปงั้นแหละ ไม่ได้คิด
ลามกอัปรีย์ จะเอาผีสงแม่นางโง้งอะไรที่ไหนมาเล่นสัปดน
ด้วยรอก คีนี่บุญคำไม่ห่วงอะไรพวกเรา เพราะถึงยังงั้นมันก็ทำ
อะไรไม่ได้ แต่เป็นห่วงพวกเจ้านายฟาร์้งกับไอ้พวกลูกหาบ
ทั้งหลาย ถ้าพลาดพลั้งลงไปก็ลำบาก ลำพังนายกะไอ้คำสองคน
คงมีทีผลอม้ง ใครจะมานั่งถ่างตาเผ่ายามอยู่ได้ทั้งคีน แหม่ม
เบลก็ไม่สบาย ต้องนอนให้น้ำเกลือ แหม่มคริสจะแข็งแรง

แค่วันนี้ก็ดูป้อแป้เต็มทีแล้ว ยังไม่รู้ว่าตกตึกพวกเจ้านาย
ทั้งหลายใครจะเกิดจับไข่มุขไม่สบายขึ้นมาอีกมั่ง ถ้าร่างกายจิตใจ
ไม่แข็งแรงเสียอย่างเดียว ก็ทำให้มันมาครอบงำได้ง่ายขึ้น”

บุญคำพูดเป็นงานเป็นการขึ้น

“ก็ไม่ใช่เรื่องนี้หรือกริ ที่ฉันตำบุญคำอยู่ ว่ามาตั้งแค่มบ่
ตรงนี้ทำไม”

รพินทร์เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีก เพราะว่าอันที่จริงตาเฒ่า
สมุนขวาของเขาแสนรู้ไปสารพัด ยกเว้นแต่จะแกล้งโง่เท่านั้น

“บุญคำกำลังจะบอกนายอยู่นี้ยังง...ของอะไรในโลกนี้
มันมีสิ่งที่แก้กันได้ทั้งนั้น ตอนที่สั่งให้ตั้งปางพักกึ่งนี้ บุญคำลง
มาตรวจที่นี่ก่อนแล้ว ถึงจะมีดวงฝูบอบอยู่ที่นี้ มันก็มีของที่
แก้กันได้ อยู่ไม่ห่างออกไปนัก ถ้าเราได้มาก็สบาย คินนี้มันไม่มี
วันเข้าไปในอาณาบริเวณปางพักได้เลย อย่างมากก็แค่มา
บ้านเปี้ยนอยู่รอบนอก หนึ่งก็เครื่องในของเสียงผา บุญคำสั่งให้
เอามาทิ้งล้อมันไว้ตรงเชิงเนินที่พักของเรา ให้มันแห้งกันไปกิน
ของสดคาวที่นั่น”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว

“ฉันยังไม่รู้เลยว่าบุญคำหมายถึงอะไร”

แกจุดข้อมือเขา

“เหอะน่า ตามบุญคำมา พอเห็นนายก็รู้เองแหละ หะแรก บุญคำจะจัดการเองก่อนแล้ว แต่อาคมบารมีของบุญคำไม่ถึง ต้องรอให้นายเป็นคนทำพิธี บุญคำเป็นลูกมือเอง”

“อะไรของแกวะ ตาคำนี้ บอกมาซิว่ามันเป็นอะไร?”

เขาร้องออกมาเบาๆในขณะที่ยังเดินตามหลังโดยการจูงข้อมือไม่ยอมปล่อยของบุญคำ และลัดตงว่านร้ายกลับออกมาทางเดิม แต่อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอีมครีมบอกสั้นๆอยู่ประโยคเดียวว่า “เหอะน่า...เหอะน่า” เช่นนั้น จนกระทั่งลวงฝันออกมาจากตงว่าน แลเห็นเกิดกับเสยกำลังนั่งยองๆรอคอยอยู่ริมตงตามเดิม เจ้าพรานหนุ่มทั้งสองพอเห็นเจ้านายกับบุญคำเดินกลับออกมา ก็รีบลุกขึ้นยืนทันที

“เฮ้ย ไอ้สองคนนี่ เอ็งกลับขึ้นไปบนปางพักได้แล้ว เดี่ยวนี้เลย พรานใหญ่กะข้าสองคนจะตรวจดูอะไรแถวๆนี้อีกกะเดียว แล้วจะกลับขึ้นไปไม่ต้องห่วง”

เกิดกับเสยทำหน้าที่นั่ง รี ๆ รอย อยู่ในขณะที่บุญคำ โบกมือไล่ ทั้งคู่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อน รพินทร์จึงเดินเข้าไปใกล้ แล้วพยักหน้าบอก

“ไป! กลับขึ้นไปเสียเถอะ...ทำตามคำสั่งนะ หันหน้ามอง ไปตรงที่ตั้งปางพักของเราก่อน อย่าเปลี่ยนไปมองทางด้านอื่น เดินจากนี้ให้ถึงที่นั่นเป็นเส้นตรงเลย ระยะมันก็ใกล้ๆแค่นี้เอง และไม่ต้องเหลียวกลับมาอีก ตลอดระยะเวลาที่เดิน ไม่ต้องพูดอะไรกัน ถ้าเห็นภาพอะไรขวางหน้า จงรู้เถิดว่ามันเป็นภาพ ลวงตา อย่าไปสนใจ ให้เดินอย่างเดียวจนถึงที่ ภาวนาไปแค่ 5 คำระหว่างเดิน นะ...โม...พุท...ธา...ยะ! จำไว้”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขาทั้งคู่ชนลุกชันขึ้นมาทันที มอง ตากันเองลอกแลก แล้วเปลี่ยนมาจับอยู่ที่เขา รพินทร์ตบไหล่ ทั้งคู่เบาๆ

“อย่าปอดแหกไม่เข้าเรื่อง มันไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าที่ เราพบกันมาแล้วหรอก ที่ให้สวดมนต์เดินไปก็เพื่อให้คุณสติให้ได้เท่านั้น ปางพักของเราเห็นอยู่ทันทันทีแค่นี้เอง ตะวันก็ยังไม่ลับ ป่า ทำตามคำสั่งก็แล้วกัน”

ขณะนั้น แดดผิตากผ้าอ้อมสดแสงสุดท้ายแดงกำลังมาราวกับสีโกเมน อาบไปทั่วบริเวณ เกิดและเสียบังเกิดอาการตระครันตะครอขึ้นมาทันที เอามือลูบแขนขยี้แรงๆ ขณะที่ยิ้มแหยๆ อ้อมแอม้จะขออยู่ร่วมด้วย แต่รพินทร์สันตึระชะเงือบขาด ทั้งคู่จึงหันหลังกลับ ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด โดยตาจับมองไปยังปางพักที่มองเห็นอยู่บนเนินสูง มีกลุ่มควันที่ก่อไว้ลอยขึ้นมา ตลอดจนเงาของพวกลูกหาบที่อยู่ในระหว่างทำงานเดินกันอยู่ขวกไขว่ พร้อมกับก้าวเดินออกไป โดยไม่ยอมเหลียวมองไปทางด้านใดทั้งสิ้น เป็นการเดินเคียงคู่กันลักษณะเรียงแถวหน้ากระดาน

รพินทร์กับบุญคำยืนมองตามหลังเจ้าพรานเด็กหนุ่มทั้งสองไปขณะหนึ่ง

“เออละ ไหนว่าจะพาไปดูอะไร?”

บุญคำยังคงมองตามหลังไอ้เด็กหนุ่มสองคนไปอยู่เช่นนั้น ปากก็บอกเบาๆอย่างเป็นห่วงว่า

“นาย! ไอ้เกิดกะไอ้เสยนะ พรรษาเรื่องพรรคนี้มันยังอ่อนอยู่มากนา โดยเฉพาะไอ้เสย ใจมันยังไม่แข็งนัก คราวก่อนก็

โดนตีเอาที่หมู่บ้านกะเหรี่ยงผีสิงที่หนึ่งแล้ว ผีอียะขึ้นเอาเสียเกือบตาย บุญคำว่า นายวิทยุขึ้นไปบอกไอ้จันให้มันคอยออกมาเย็นจับตามองไอ้สองคนนี่ตอนที่มันเดินไปดีกว่า สั่งไอ้จันไว้ด้วยว่า ถ้าเห็นไอ้สองคนเดินเวียนหรือเดินเลี้ยวไปทางอื่น ก็ให้แน่นลงมารับลากตัวกลับขึ้นแคมป์ด้วย เราสองคนมัวไปทำธุระกันอยู่คงจะมองตามมันไปไม่ได้ตลอดหรอก”

รพินทร์ชำเลืองดูหน้าบุญคำ เพิ่งจะเห็นแกพูดเป็นกิจจะลักษณะเอาเดี๋ยวนี้เอง และเขาก็เห็นด้วย ดิ่งวิทยุขึ้นมาจากเอว กดคีย์ แล้วกรอกคำพูดเรียกขึ้นไปบนแคมป์ วิทยุของเขาจะไปเข้าเครื่องของฝ่ายนายจ้าง และจะขอให้จันเป็นผู้มาพูดกับเขา

ภายหลังจากรีบๆ ไปสี่ห้าครั้ง รพินทร์เริ่มสะดุ้งใจอย่างไรบอกไม่ถูก ทดลองกดคีย์ช่วงสั้นๆ อยู่ถี่ๆ แล้วทดลองเร่งวอลุ่มกับเพิ่มสควैंซ์

ปรากฏว่าวิทยุในมือของเขาไม่ปรากฏสำเนียงเสียงใดแว่วออกมาเลย แม้แต่คลื่นอากาศ

“ทำไมนาย วิทยูเป็นอะไรไป?”

บุญคำถามมาเร็วปรือ

“บ๊ะ! เอาเข้าแล้วยังไง เมื่อกี้ในดวงวานนั้นมันยังรับส่ง
ได้คืออยู่เลย ไหน! เอาของบุญคำมาซิ มีประจำตัวอยู่เครื่องหนึ่ง
ไม่ใช่รี”

ตาเฒ่าหน้ายุง รีบคว้าวิทยูที่ได้รับการแจกประจำตัว
ออกมาจากผ้าขาวม้าเคียนพุงแล้วส่งให้เขาทันที รพินทร์เปิด
สวิตช์เร่งระดับเสียงเต็มที และทดลองหมุนปุ่มสควันซ์ เพื่อว่า
จะได้ยินเสียงลั่นโครกครากบ้าง แต่ผลมันก็เป็นอย่างเดียวกับ
เครื่องของเขา

บอดสนิท!

สภาพของมันเหมือนถ่านหมด หรือมีพลังงานอะไรชนิด
หนึ่งที่เข้ามาควบคุมไว้ มิให้ทั้งภาครับและภาคส่งทำงานได้เลย
แม้แต่ชนิดเดียว

มันจะต้องเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ภายในระยะเวลาไม่กี่
อึดใจ นับตั้งแต่เดินออกมาจากดวงวานนี้เอง เขาทดลองกดคีย์

เครื่องของบุญคำ และลองเรียกไปที่สแตนลีย์อีกครั้ง ก็ไม่เป็นผล เช่นเดียวกับเครื่องของเขา

บุญคำขยับปากจะผรุสวาทออกมา แต่รพิินทร์เตะหน้าแข้งแกเสียก่อน

“ปล่อยเขาก่อน! อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรเลย ประเดี๋ยวฉันจะจัดการให้วิฑูไช้ได้เอง นี่ก็แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สิงสถิตอยู่ในนั้นมีอิทธิพลพอสมควรเหมือนกัน ตอนนี้อยู่ในระหว่างการขอทดสอบลองของเราั้ง บุญคำเี่ยวรดเขาได้ เขาก็ทำให้วิฑูไช้ของเราบอดไปชั่วขณะเหมือนกัน แต่ทำได้ไม่นานหรอก ส่วนเรื่องไอ้สองคนเดินกลับแคมป์ก็ไม่ต้องห่วง รับรองว่าเดินกลับได้โดยปลอดภัย ถ้าไม่ไปสะดุดตอไม้แล้วล้มคาภาที่ให้ห้องไว้เสีย”

“แล้วถ้าทางโน้นเรียกมา?...นายว่าวิฑูไช้ของพวกเราทางโน้นจะเสียไปด้วยมั๊ยเนี่ย?”

“ของพวกเราส่วนใหญ่บนแคมป์ คงไม่เป็นอะไรหรอก เพียงแต่ถ้าเขาเรียกลงมา เราก็ไม่ได้ยินเท่านั้น มันก็แค่นั้นเอง”

“ถ้าเกิดเรียกลงมาแล้วนายไม่ตอบขึ้นไป พวกเค้าไม่สงสัยกันแยะอะ ดีไม่ดีเกิดลงมาตามกันวุ่น”

“ไม่ต้องห่วง! ยังไม่มีใครมีธุระเรียกลงมาตอนนี้หรอกไป! จะพาไปไหนก็ไป แต่อย่าให้เสียเวลาซักช้านักนะ”

มือขวาของเขาหันไปจ้องดูดวงว่านอาถรรพณ์อีกครั้ง ซึ่งบัดนี้ แดดใกล้สนธยาอาบไว้ดูแดงฉานราวกับป่าเลือด ทำปากหุบหีบเหมือนจะคาดโทษไว้ แล้วพยักหน้ากับเขานำออกเดินเลาะลัดไปตามหนทางอันเป็นที่ลุ่มต่ำลงไปอีกระหว่างกอวัชพืชแห้งตายซาก ตรงไปยังหน่อหินหมู่หนึ่ง ลักษณะเป็นรูปกรวยยอดแหลม เหมือนพีระมิดที่มองเห็นงอกอยู่เรียงราย 3 ยอด ปรากฏอยู่กลางพื้นที่ราบโล่ง ยอดใหญ่ที่สูงที่สุดประมาณไม่เกิน 3 เมตร เป็นหมู่หินเตี้ยๆเล็กๆ

พอลับมุมยอดหินก้อนที่สูงสุดในหมู่ 3 ก้อน อันงอกขึ้นมาจากพื้นดินปนทรายบริเวณนั้น รพินทร์ ไพรวลัย ก็ชะงักจ้องตะลึงไปยังพืชอะไรชนิดหนึ่ง ที่งอกขึ้นเป็นกอย่อมๆอยู่

ใจกลางวงล้อมสามเส้าของก้อนหิน เขาดูเหมือนจะเข้าใจและได้คำตอบอย่างปรุโปร่งแล้ว ในสิ่งที่บุญคำพูดเป็นนัยๆไว้ก่อน

ลักษณะลำต้นและใบของพืชชนิดนั้น มันเหมือนกับพืชล้มลุกที่เรียกกันว่า 'ต้นไพล' ทุกอย่าง เพียงแต่ว่าทุกส่วนสดของมันดำสนิทราวกับใครเอาหินสีดำมาแกะไว้แล้วนำมาประดับตัวยังบริเวณซอกหินนั้น ไม่เพียงแต่ลำต้นหรือใบ แม้แต่พื้นบริเวณรอบด้าน ในปริมาตรประมาณ 1 ตารางวา อันเป็นตำแหน่งที่ขึ้นเป็นกอเล็กๆนั้น ก็ล้วนเป็นสีดำไปหมด แลดูแข็งแกร่งปานหินผา ทั้งๆที่ตำแหน่งนั้นน่าจะเป็นดิน...

ไพลดำ!!

รพินทร์หรือตาพินิจอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด สิ่งอันอาถรรพณ์เหนือโลก ซึ่งอยู่ในลักษณะสมุนไพรรพินทร์ชนิดนี้ในชีวิตบุกป่าฝ่าดงของเขา เคยพบเห็นมาก่อนแล้วครั้งหนึ่งและเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในหุบเหวใจกลางเทือกเขาตะนาวศรี ยุคที่ยังอยู่ในวัยรุ่นติดตามครูพราน หนานไพล เข้าไปศึกษา สำนวญเกี่ยวกับเส้นทางเดินของเหล็กไหล

บรมครูเฒ่าของเขาในครั้งนั้น ได้นำเขาไปพบ 'โพลดำ'
โดยบังเอิญ ชนิดไม่คาดฝันมาก่อนเช่นกัน

แกได้ละทิ้งความสนใจในด้านอื่นหมดสิ้น ใช้เวลาเพียร
พยายามขุดเพื่อจะเอาหัวของมันขึ้นมาให้ได้ถึงสามวันสามคืน
สรรพเวทมนตร์วิทยาอาคมเท่าที่แกมีอยู่ได้ถูกนำมาใช้ในพิธี
ทั้งหมด โดยมีเขาจำใจต้องเฝ้าดูและคอยช่วยเหลือแกอยู่ด้วย
เพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ปรากฏว่าครบสิ้นสามวันสามคืนที่เขา
ทำหน้าที่เป็นลูกศิษย์ปรนนิบัติอยู่ระหว่างหนานไพรเข้า
พิธีกรรม ก็ไม่ปรากฏว่าหนานไพรจะสามารถขุดดินบริเวณที่
ต้นโพลขึ้นอยู่นั้นได้เลยแม้แต่นิ้วเดียว

เนื้อดินแข็งแกร่งเหนียวแน่นยิ่งกว่าทำด้วยเหล็กเสียอีก
เมื่อใช้ปลายมีดอาคมของแกขุดแชะลงไป ปรากฏว่ามีดลง
อักขระของแกที่ได้รับตกทอดมาแต่ครั้งบรรพบุรุษชนิดที่ตัด
สายบัวขาดโดยไม่เหลือแม่แต่ใย หักสะบั้นคาตาให้เห็น และ
ตัวหนานไพรเองก็หงายผลิ่งสลบไปในทันที

เขาต้องเอาน้ำมนต์ที่แกทำใส่ขันหินเล็กๆเตรียมไว้ก่อน
สาครดตัวแก จึงฟื้นขึ้นมาได้ และผลจากการเพียรพยายามจะ

ชุดดินเพื่อจะตัดหัวโพลด้าขึ้นมาให้ได้นี้เอง ทำให้หนานไพรเจ็บ
หนักอยู่หลายวันแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

แกไม่ได้บอกกับเขาถึงรายละเอียดอะไรมากนัก เกี่ยวกับ
สรรพคุณของโพลด้าที่แกต้องการจะขุดเอาหัวขึ้นมาให้ได้
เพียงแต่สั่งไว้หนักหนาว่าโอกาสใดโอกาสหนึ่งที่เขาเจริญวัย
เติบโตไปข้างหน้า ได้พบกับครูบาอาจารย์ที่วิชาอาคมเหนือกว่า
แก ก็ขอให้หาทางร่ำเรียนศึกษาถ่ายทอดวิชาการจากผู้รู้จริง
และพยายามตัดเอาหัวโพลด้าขึ้นมาให้ได้เถิด และเมื่อได้ของ
อาถรรพณ์สิ่งนี้มาแล้ว มันจะเปรียบดั่งแก้วสารพัดนึกที่เขามิไว้
ในมือ สามารถจะบันดาลอะไรให้ได้ทั้งสิ้นตั้งใจคิด

หลังจากนั้นมาอีกไม่นานนัก หนานไพรก็ตายจากไป
เป็นที่ประจักษ์ชัดกับตาของเขาว่า ครูพรานขนาดหนานไพรนั้น
มีเวทมนตร์คาถาอาคมแก่กล้าขนาดที่จะเรียกและตัดเหล็กไหล
ออกมาได้ แต่ก็ยังไม่สามารถจะขุดหัวโพลด้าได้ เพราะอาคม
และบารมีของแกไม่ถึง อย่างไรก็ตามแต่จะตัดหัวโพลออกมาเลย
แม้แต่ดินโคนต้นก็ขุดไม่ขึ้นเสียแล้ว

เขาไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องนี้อีกเลย หลังจากหนานไพร
ได้ตายจากไปแล้ว และต่อมาเมื่อเติบโตใหญ่กล้าแข็งขึ้นในเชิงไพร

และเวทมนตร์อาคมทุกชนิด เท่าที่จะมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้มาจากเหล่าคณาจารย์ ซึ่งมีทั้งพระอนาคามี ฤาษีชีไพร พระชุตังคิ ผู้แก้กัณฑ์ฤทธิ์ ฆราวาส ผู้มีฌานวิเศษ สุดแต่จะได้พบและได้รับวิชามาสะสมเพิ่มพูนไว้ในตัว

ระหว่างที่บุกบั่นชอกชอนไปในป่าดงพงพีทั่วทุกสารทิศ เรียนรู้ในทางมนตร์ดำอันเป็นเดิยรัจฉานวิชาทางไสยศาสตร์และ มงคลวิชาอันมาจากพุทธานุภาพของอรหันตเจ้า ก็หาได้เคยมีครูบาอาจารย์ท่านใดเปิดทางให้เขาได้ศึกษาเรียนรู้ในวิชาตัดหัว ไพลด่าเลยแม้แต่ท่านเดียว ทุกท่านจะบอกแต่เพียง ถ้าพบเห็น ก็ให้ถือว่าเป็นมงคลแห่งชีวิตแล้ว อย่าได้พยายามขุดขึ้นมาเป็นอันขาด และเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะแสวงหามาไว้เป็นสมบัติ เช่นเดียวกับเหล็กไหลเช่นกัน เพราะรังแต่จะก่อให้เกิดกิเลส ความโลภไม่มีที่สิ้นสุด อันเป็นการทำลายขันติสมาธิ ซึ่งจะ เป็นไปในทางเสื่อมทรามของการดำเนินชีวิตมากกว่าที่จะเจริญ สูงส่งขึ้น เพราะบรรดาลาภสักการะในทางโลกียะนั้น เป็นอบาย ของผู้ที่แสวงหาความสุขสงบแบบสันโดษ

ระหว่างที่เขาย้อนระลึกไปถึงความหลังและยังสงบนิ่งอยู่นั้น บุญคำได้ใช้มีดประจำตัวของแก ทดลองกวาด ๆ ถาง ๆ และที่มลงไปยังบริเวณพื้นดำสนิทโคนต้น เสียงใบมีดของแกกระทบกับพื้นแข็งแกร่ง ปรากฏเสียงกังวานใสกริ่ง

“เห็นไหมนาย พื้นนี้แข็งไปก็เลย บุญคำไม่มีปัญญาขุดลงไปได้อีก”

“แล้วบุญคำคิดว่าฉันจะขุดได้อันนี้?”

“นายมีวิชาเหนือกว่าบุญคำหลายขุม ทำไมจะขุดไม่ได้”

แกบอกมาอย่างกระหายอยากและมุ่งมั่นเต็มที่

“ลืมหลักกรรมประจำใจของเราไปเสียแล้วหรือบุญคำ ในข้อที่ว่าพรานป่าต้องไม่โลภ ถ้าโลภเมื่อไหร่ก็ไม่มีอะไรคุ้มครองตนเมื่อนั้น ไม่ว่าจะมีความเก่งกล้าสักแค่ไหน...”

เขาพูดเรียบ ๆ กระแสเสียงต่ำลึก จุดแกขึ้นมาขึ้น

“...ชีวิตเราที่รอดภัยจากป่ามาได้โดยตลอด ก็เพราะเรายึดถือหลักของกรรมประจำใจ หรือสัจจะของพรานข้อนี้แหละ อย่างว่าแต่ไฟลดาที่บุญคำมาพบเห็นเข้านี้เลย อะไรต่ออะไรอีก

มากมายก่ายกองนับไม่ถ้วนที่จะเป็นผลประโยชน์ทางโลกียสุขของชีวิตมนุษย์บัดจบ เราก็ผ่านพบกันมามากแล้ว แม้แต่ขุมเพชรพระอุมา เพราะฉะนั้น อย่าไปสนใจกับไพลด่ากอนี้เลย ให้เขาอยู่ ณ ที่ที่เขาควรอยู่นี้เถิด”

“อ้าว! นาย...”

ตาเฒ่าเอามือโปะลงไปบนหัว อ้าปากครางยาวออกมา รพินทร์กล่าวต่อมาด้วยกระแเสเสียงเดิมของเขาว่า

“ถ้าบุญคำคิดว่าการจะได้ไพลด่ามาไว้เพื่อจะป้องกันตัวจากวานผีปอบดวงนั้นละก็ บุญคำโกหกฉัน เพราะวานผีปอบแค่นี้เอง ทั้งบุญคำและฉันก็พอจะเอามันไว้ได้อยู่ ไม่ต้องอาศัยหัวไพลด่าหรือ นึกหรือว่า ฉันจะไม่รู้ทันว่าบุญคำต้องการหัวไพลด่าไปทำไม ตัวเองไม่มีปัญญาจะตัด ยังจะยืมมือฉันเสียอีก”

แกทำหน้าตื่นอย่างสนิท

“ทำไม นายว่าไอ้คำอยากจะได้ไปทำไม ถ้าไม่ใช่เพราะจะเอาไว้ป้องกันตัวจากภูตผีเสนียดจัญไรทุกชนิด ถ้าบุญคำหรือ นายได้ไพลด่าไว้ก่อน ไ้มนันตรัยก็คงทำอะไรเราไม่ได้เลย”

พรานใหญ่จ้องตาแกล็ก มีประกายดำหินและปรามอยู่ใน
ที่

“สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีสรรพคุณสูงก็จริง แต่ถ้าบุญคำได้ไปก็ยิ่ง
เพิ่มเสียดจัญไรให้แก่ตัวเองมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก เพราะ
สันดานของบุญคำให้อยู่แล้ว จะเอาไปหุงด้วยอาคมทำน้ำมนต์
ขึ้นไซ้ใหม่ จะได้เอาไว้ทาเปลือกตา เวลาเล่นการพนัน ถั่ว โป
ลูกเต๋า หรือไพ่กับใครจะได้เอาเปรียบโกงเขา มองทะลุไปเห็น
แต้มที่ปิดครอบไว้หมด แทะกษณะทุกครั้งได้สินพนันมา หรือ
ขนาดไม่มีอะไรเลยก็เอาไว้ทาตา แล้วมองทะลุเสื้อผ้าคนเข้าไป
เห็นเนื้อในเขาหมด ว่าขนาดรูปร่างสัญญาณในที่ลับของเขาเป็น
ยังไงบ้าง คิดดูว่าจัญไรใหม่แบบนี้ จะเอาไว้ดูผู้หญิงไซ้ไหม?”

บุญคำหน้าเงียมเงียมลงทันที เอามือเกากบาลกราก ๆ

“วะ! นายกู...รู้ทันไปทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะขยับไป
ทางไหน ไม่รู้จะอยู่เป็นบ่าวเป็นนายกันไปทำไม เอาจี๊ดใหม่
ไหน ๆ ก็เป็นบ่าวเป็นนายกันมานานแล้ว ขอดูวิชาหน้อยเหอะ
ชุดหัวไพลดำให้บุญคำเห็นหน้อย แล้วรับรองว่าบุญคำจะไม่แตะ
ต้องก็ได้ ทิ้งไว้ที่นี้แหละ ถ้านายไม่ต้องการให้บุญคำเอาไป แต่
อยากจะดูว่านายพอจะมีอาคมชุดตัดได้ไหม”

รพินทร์สั่นศีรษะซ้ำๆ

“ถ้าฉันบอกว่าชุดไม่ได้ บุญคำก็คงไม่เชื่อหรอก เพราะฉะนั้น ขอให้เลิกความคิดนี้เสียดีกว่า อย่าไปสนใจอะไรอีก ปล่อยให้เขาอยู่อย่างสงบๆอย่างนี้แหละ อย่าไปรบกวนอะไร ทั้งสิ้น ก็ดีแล้วที่พามาให้เห็นเป็นบุญตา เพราะฉะนั้น ก่อนที่เรา จะออกจากที่นี่ บุญคำควรจะทำอะไรในสิ่งที่ถูกที่ควรเพื่อเป็น มงคลกับตัวเอง...เออละ มีรูปติดตัวมาด้วยหรือเปล่า”

“มี ทำไมเรอะนาย?”

แกบอกมาอูบอิบ และพึมพำอะไรที่เขาไม่ได้ยิน

“จุดรูปขึ้น บูชาสักการะ และขอขมากับเทพประจำไฟล ดាំก่อนเสีย อ้อ! จุดเผื่อฉันด้วยดอกหนึ่ง”

บุญคำถอนใจเอือกอย่างผิดหวัง จำใจต้องล้วงรูปในย่าม หลังของแก ซึ่งจะต้องมีติดประจำตัวอยู่เสมอออกมาสองดอก จุดไม้ขีดจนเปลวไฟจวนดับ และสลับให้เปลวไฟที่ลุกอยู่ดับ เหลือแต่เปลวไฟแดง และส่งควันกรุ่นส่งให้เขาตอกหนึ่ง

ตนเองทรุดตัวลงคุกเข่า พนมไว้ในมือ ทำปากหมุบหมิบอยู่ใต้ใจ
เดี๋ยวก็ค่อย ๆ บรรจงเสียบไว้ยังรอยแฉกกระแหว่งของพื้นดินดำที่
แข็งเป็นหินนั้นห่างจากกอไผลดាំออกมาราว 3 เมตร

รพินทร์เมื่อได้รับฐปจากบุญคำ ก็ถอยห่างออกมาจนพ้น
บริเวณแผ่นดินดำรอบโคนกอไผลนั้น แล้วลงนั่งขัดสมาธิ
หลับตาลง จบรูปในมือพนมหว่างอก ดิ่งปราณนิ่งภาวนา

รมิตัง เยน นิพพานัง รักขิตัง โลกะสัมปทัง

รช โทสาทิกะเกลเสหิ รหิตนะตัง นมามิหัง

(พระองค์ทรงยินดีในพระนิพพาน พระองค์ทรงรักษาโลก
สมบัติไว้ พระองค์ทรงเว้นจากกิเลส ราคะ โทสะ ข้ำขขอ
นมัสการ)

ครบสามคาบก็ปักธงปลง ณ ที่อันควรแล้วยืนขึ้น รู้สึกเบา
ตัวปลอดโปร่งเป็นอย่างยิ่ง ตาคำยื่นทำตาปริบ ๆ มองดูเขาอยู่
ก่อนแล้ว พอรพิณฑ์หันกลับมา แก่ก็ถามว่า

“นายภาวนาว่าอะไร สอนบุญคำมั่งสิ”

“อย่าสนใจเลยบุญคำ เตียรัจฉานวิชากับมงคลวิชา มัน
ไปด้วยกันไม่ได้หรอก เอาละ เรามาลองกันดู”

“ลองอะไรล่ะ นาย”

“วิทยุของบุญคำ ที่มันรับไม่ได้ ส่งไม่ออกนะ จัดขึ้นมาซิ
แล้วทดลองเรียกขึ้นไปที่นายฟาร์ริง มาดูกันว่ามันจะทำงานได้
แล้วหรือยัง”

“ฮ้า! นายแน่ใจถึงขนาดนั้นเชียวอะ”

“ถ้าไม่ลองก็ 모르หรอก ตาคำ ลองกันเดี๋ยวนี้อย”

บุญคำมองเขาด้วยหางตาอย่างกวนตะเซ ทำทางไม่อยาก
เชื่อ ภัยวิทย์ที่ใส่ผ้าขาวม้าผูกมัดติดเอวอยู่ขึ้นมาเปิดสวิทซ์
กดคีย์ตะโกนส่งเดชลงไป

“ฮาโล...ฮาโล เลดี แอนด์ เย็นตละเมน, ทันเคยเป็นแบบ
นี้มั่งไหม ปวดเอว ปวดหลังไหล่ ปวดไปทั่วสรรพางค์ จากิน
จานอน มันมีแต่ทรมาน เบื่ออาหาร แหะเลโหดจาง เบื่อไปแทบ
ทุกอย่าง เป็นทุกข์ไม่สร้าง ร่างกายซูบเวรีมัท...”

แล้วแกก็คลายคีย์ออก ทันใจนั่นเอง เสียงห้าวๆเร็วปรือ
ของ ดร.สแตนลีย์ก็ดังสวนออกมาจากลำโพงว่า

“เฮ้! นี่มันเสียงตาคำนี้ แกร้องเพลงอะไรมาให้พวกเราฟัง
บุญคำ อยู่ไหน?”

บุญคำแยกเขี้ยวหดคอกลง เพราะเสียงของหัวหน้าคณะ
อเมริกันดังออกมาจากลำโพง กรอกรูหูแกก้องไปหมด แล้ว
กระซิบเบาๆ

“ฉิบเผง! พวกนั้นได้ยินจริง ๆ นั้นแหละ วิทย์เราใช้ได้แล้ว
ปากนายศักดิ์สิทธิ์ยังกะพระร่วงยังงัยยังงั้นเลย”

รพินทร์คงหน้าเฉยเรียบสนิทอยู่เช่นนั้น เสียงของ
สแตนลีย์ยังคงโวยวายเอ็ดอึงติดต่อมา เขาจึงคว้าวิทยุจากมือ
ของแกไปตอบเบา ๆ ว่า

“ไม่มีอะไรหอกครับ ด็อกเตอร์ ตาคำแกแอ๊บ ๆ อย่างนี้
เอง แกร้องเพลงทะเลลี้ไปตามเรื่อง ขอทราบที่เกิดกับเสียขณะ
นี้ กลับไปถึงเนินที่พักแล้วยัง?”

“ทั้งสองคนกลับมาถึงแคมป์เรียบร้อยแล้ว คุณกับบุญคำ
ล่ะ กำลังทำอะไรกันอยู่ ไกลจะหมดแสงตะวันเต็มทีแล้วนะ”

“ครับ เราจะกลับขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ...เลิกก่อน!”

แล้วเขาก็ปิดสวิทช์ส่งวิทยุคืนไปให้

“เห็นหรือยัง ถ้าบุญคำลงมือจุดพื้นที่กอไพลนี้เมื่อไหร่
ก็ชักตาตั้งเมื่อนั้น แต่พอจุดธูปไหว้ วิทยุของเราก็กลับมาใช้งานได้
ตามเดิม เพราะฉะนั้นไม่ต้องขุดเขาไปหรอก คินนี่เขาจะ
คุ้มครองให้เราเอง”

“ตามใจ ตามใจ อยากจะได้ของดีมาเป็นศรีกะตัวสักหน่อย ก็ขัดคอ ขัดขวางซะแล้ว อยู่กะนายไม่ได้ดิบได้ดีอะไรเลย มีแต่จนตักदान แล้วก็เสียงตายอยู่เรื่อย”

แกบ่นของแกไปตามเรื่อง ไม่ได้มีความหมายอะไรในคำพูด และรพินทร์ก็ไม่ถือสา เอื่อมแขนมากอดคอแกไว้พาเดินออกจากบริเวณนั้นมาด้วยกัน

“เราอยู่กับอย่างสันโดษสงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างนี้นะ ดีแล้ว บุญคำ ฟังมีฟังได้ในสิ่งที่ควรไม่ควรได้เถอะ อย่าไปทะเลาะทะเลาะอะไรให้มากนัก ถ้ารอดตายกลับไปได้คราวนี้ บุญคำก็พอจะตั้งตัวได้แล้วในส่วนแบ่งของเงินค่าจ้าง แล้วบุญคำจะทิ้งฉันไปไหนก็ไม่ห่วงเหงาอีกแล้ว จะตามใจบุญคำทุกอย่าง ก็เห็นใจอยู่ว่า ได้อยู่รับใช้เหนื่อยยากร่วมเป็นร่วมตายกับฉันมานานเต็มทีแล้ว ต่อไปนี้จะให้เลือกทางเดินของตัวเองเสียที”

“แล้วนายเองล่ะ จะทำอะไรต่อไป ถ้าเรากลับไปถึงบ้าน”

“ฉันก็จะอยู่ตามประสาของฉันไปอย่างนี้ ฉันเกิดมาในบ้านป่า ก็จะขอตายอยู่กับป่าที่แวดล้อมหนองน้ำแห่งนั้นแหละ

เงินที่ได้มาจากค่าจ้างส่วนหนึ่ง จะแบ่งทำบุญสร้างโรงเรียนให้เด็ก ๆ ในหมู่บ้าน อีกส่วนหนึ่งก็จะใช้รักษาดูแลคุณแม่ของฉัน ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ฉันเหลืออยู่ในโลกนี้”

“นายเป็นคนมีกตัญญูสูง มีสัจจะเป็นที่ตั้ง...”

เสียงของบุญคำหมดแว่วเล่น กลายเป็นจริงจิ่งขึ้น

“...เพราะฉะนั้น เทวดาถึงได้คุ้มตัวนายอยู่ตลอด บุญคำก็พูดไปนั่นเอง นายอย่าถือสาอะไรเลยนะ นายอยู่ที่ไหน บุญคำก็อยู่ที่นั่น ไม่คิดทิ้งนายไปไหนหรอก ว่าแต่ว่า...”

แกเว้นไปครู่ แล้วถามแผ่วเบาว่า

“นายจะไปหานายหญิงไหม ถ้ากลับไปถึงบ้านแล้ว”

คำหน้าของสุภาพบุรุษไพร่ผู้อำภัพสลดลงอย่างเห็นชัด

“...ฉันหมดวาสนาสำหรับนายหญิงของบุญคำมานานแล้ว นับตั้งแต่มีความจำเป็นจะต้องออกเดินทางเข้าป่ามาที่นี่ มีความรู้สึกเหมือนกับว่า ฉันได้ตายจากเธอไปแล้ว เราอยู่กันคนละโลก”

“แปลว่านายตัดใจจากนายหญิงได้แล้ว?”

“ตัดใจรี?...”

รพินทร์ยิ้มออกมาเศร้าๆ เต็มไปด้วยแววปวดร้าวขมขื่น

“...ไม่ว่าชาตินี้ หรือชาติไหน ฉันไม่มีวันที่จะตัดใจจากนายหญิงของบุญคำไปได้หรอก ไม่มีอะไรที่จะมาเปลี่ยนแปลงได้ จำไว้ด้วย! และความรักของฉัน ไม่จำเป็นจะต้องสมรักหรือขอเพียงให้ฉันได้รักเธอเท่านั้น ก็เป็นความสุขๆ เศร้าๆ ที่ฉันพอใจแล้ว และฉันก็ไม่สนใจด้วยว่าเธอจะยังคงมีเยื่อใยฉันอยู่หรือไม่ เพียงไร แค่นั้น ขอให้ฉันได้มีความรักแน่วแน่ต่อเธอข้างเดียวก็พอ นี่คือคำปฏิญาณของฉัน ที่เธอไม่จำเป็นจะต้องรับรู้”

บุญคำนิ่งซึ้งกะทือไปโดยไม่ปริปากคำได้อีก ตลอดเวลาที่เดินบ่ายหน้าย้อนกลับมายังที่ตั้งของแคมป์

ตะวันกำลังจะลับท่งอันเป็นลอนสูง ๆต่ำ ๆทางทิศตะวันตกอยู่รำไรแล้ว แสงสุดท้ายแห่งทิวากาล ณ สายัณห์นี้ดูวังเวงเศร้าเหลือประมาณ ร่างของบุคคลทั้งสองเดินคู่กันไปกลางที่โล่ง เบื้องหน้าเป็นเนินของที่พัก เบื้องหลังก็คือดงไม้ ซึ่งเป็นเงาปริศนาคลุมเครือ ทั้งคู่เดินไปเงียบ ๆโดยไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย เหมือนกับว่าต่างเดินอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังคนเดียว

ฟากฟ้าด้านอื่นใด บัดนี้สลัวมัวมนลงหมดสิ้นแล้ว คงมีแสงสลัวจาง ๆอยู่ทางภาคอีสานดงคตเท่านั้น ที่นายสีโรยราแตะแต่มีอยู่กับหมู่เมฆก้อนใหญ่ อากาศหนาวเย็นลงอย่างรวดเร็ว เป็นการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิโดยฮวบฮาบ

ทัศนภาพรอบด้าน ไม่ว่าจะหมู่เมฆเบื้องบน ท้องทุ่งมอมมาบ และกลุ่มโขดหินที่แวดล้อมอยู่ทั้งใกล้และไกลออกไป จะดูเป็นภาพของธรรมชาติอันวิจิตรตระการตา หรือมองเป็นภาพอันอ้างว้างวิเวกของโลกร้างซึ่งแฝงไว้ด้วยความน่าประหลาดใจทั้งสองนัย

และบัดนั้น ในจิตประสาทส่วนเร้นลึกของรพินทร์ ก็แว่วสำเนียงเสียงเพรียกนาม ‘อัคนีรุทร์...’ ชัดเจนมาจากสุดขอบฟ้าด้านหลังของเขา เป็นการสดับได้ยินอยู่เพียงลำพังคนเดียว...

นั่นคือจิตใต้สำนึกของตนเอง ที่ติดตามมาหลอกหลอน อยู่ทุกโอกาสที่ได้ช่องเหมาะ แต่แม้จะปลงใจเชื่อแล้วเช่นนั้น รพินทร์ก็ไม่วายที่จะขนลุกชันขึ้นทั้งกาย สะบัดร้อนสะบัดหนาว อย่างไม่รู้สัดที่จะบรรยายได้...

เมื่อรพินทร์กับคนคู่ใจของเขาเดินย้อนกลับขึ้นมาถึงเนิน ที่วางแคมป์ ก็ปรากฏว่าทุกหนทุกแห่งมีตสนิทลงแล้ว คงมีแต่ กองไฟที่พวกลูกหาบก่อไว้เตรียมเป็นไฟรุ่ง 1 กอง ทางด้านปาก ทางขึ้น และไฟอันรุ่มอยู่ใต้ร้านยางเนื้อเท่านั้น

นอกจากเบล ผู้พิภกลับสนิทอยู่ในระหว่างให้น้ำเกลือ พรรคพวกทุกคนกำลังรอคอยเขาอยู่ ทั้งหมดร่วมวงประทังชีพ มือเย็นพร้อมกันทั้งหมด โดยล้อมวงกองไฟยางเนื้อ โดยไม่มีการแบ่งฝ่ายลูกจ้างหรือนายจ้าง รวมทั้งลูกหาบทุกคนด้วย สถานการณ์มันทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องหลอหลอมชีวิตเข้ามาเป็น อันหนึ่งอันเดียวแล้วอย่างเลี่ยงไม่ได้ ตามกาลเวลาและสภาวะ จำเป็นบีบบังคับรอบด้าน

ไม่มีใครทางฝ่ายอเมริกันทราบว่าวิทยุมือถือของเขาและ
บุญคำเกิดอาการ 'ใบ้' ขึ้นมาชั่วคราว ระหว่างที่อยู่ในดงไม้
ประหลาด เพราะระยะเวลานั้น คงไม่มีใครเรียกลงไปที่นั่นเอง
และพรานใหญ่ก็ไม่ได้กระโดดกระตักใดๆขึ้นให้เป็นปัญหา

เขาถือหลักปฏิบัติเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว สำหรับฝ่าย
นายจ้าง หรือแม่แต่ลูกน้องบริวารทุกคน

อะไรที่มันเกิดวิกลวิการขึ้นในระหว่างการรอนแรมอยู่
กลางไพรเถื่อน ถ้าแม้ว่าคนร่วมคณะไม่ทันจะสำเหนียกจับสิ่ง
ผิดปกตินั้นๆได้ ก็จะเก็บงำเงียบเฉยไว้เสีย โดยให้มันผ่านไป
เสีย ไม่ต้องให้พลอยรับรู้ด้วย เพราะรังแต่จะเกิดระส่ำระสายใน
ขวัญและอารมณ์ อะไรที่จะแก้ไขจัดปัดเป่าได้ตามลำพัง
คนเดียว ก็จะลงมือกระทำไปเงียบๆ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
เมื่อสักครู่ใหญ่นี้ เขาก็ไม่ได้ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไรนัก
มันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

“เป็นยังไง ในความรู้สึกของผม น่าจะมีบางสิ่งบางอย่าง
น่าสนใจสำหรับคุณและบุญคำมากพอสมควรในดงไม้ข้างล่าง
โน่น เพราะเห็นลงไปง่วนกันที่นั่นนาน”

สแตนลีย์ชวนคุยขึ้น อย่างคนที่คอยจับสังเกตท่าที่เขาอยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่ยอมให้มีอะไรผ่านพ้นสายตาไปได้

“ไม่มีอะไรน่าสนใจที่นั่น นอกจากแหล่งน้ำที่ไม่น่าไว้วางใจในด้านอาศัยดื่มกิน”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด บุญคำเองก็หน้าตายสนิท

“แล้วทำไมถึงกลับกันขึ้นมาซ้ำกันล่ะ ไปมัวโง่โง่อะไรกันอยู่”

คีธถาม

“ก็ไม่ได้โง่โง่เสียเวลามากอะไรนัก กลับมาทันเวลาอาหารเย็นพอดี...ทางด้านนี้ล่ะ วิทยุเครื่องใหญ่ของนายหวังว่ายังคงใช้ไม่ได้ตามเคยนะ หรือยังไง?”

เขาย้อนถามไปบ้าง เปลี่ยนเรื่องเสีย คีธแบ่ปาก

“มันคงฟังเรียบริ่อยไปแล้วมั้ง ฉันอยากจะโยนมันทิ้งเสียรู้แล้วรู้รอด คนของเราจะได้ไม่ต้องมามีภาระแบกหนักอยู่ หอบหัวไปด้วยก็ไม่ช่วยประโยชน์อะไรขึ้นมาได้เลย”

“อย่าเพิ่งทิ้ง และยังทิ้งไม่ได้!”

รพินทร์พูดหนักแน่น

“...มันจะต้องมีโอกาสใช้งานขึ้นมาได้อีก ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง แต่ไม่ก่อนหน้าที่เราจะค้นพบซากตกของเครื่องบิน 52 เครื่องนั้น และในเวลานั้นมันจะช่วยพวกนายเป็นอย่างมากในเที่ยวขากลับ ถ้าหากเรามีโอกาสที่จะได้กลับ”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างมองตาเขาเขม็ง

“อะไรที่ทำให้คุณเชื่อและพูดออกมาเช่นนี้?”

อเมริกันอ่าวโสตามต่ำๆ

“ผมมีประสาทสัมผัสที่หก เชื่อผมเถอะ หรือเราจะมาพนันกันก็ได้ วิทยุของพวกคุณไม่ได้เสียหรือชำรุด มันถูกอำนาจลึกลับเหนือโลกชนิดหนึ่งเข้ามาครอบคลุมไว้ชั่วขณะเท่านั้นในเส้นทางนี้ แต่ถ้าจะให้ผมอธิบายมากกว่านี้ ก็ไม่สามารถจะอธิบายอะไรได้ เหมือนๆกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกคุณผ่านเผชิญมาแล้วด้วยตนเอง ซึ่งพวกคุณก็อธิบายหรือให้คำจำกัดความใดๆไม่ได้เช่นกัน ว่าอะไรมันคืออะไร...”